

LIEVE

Lieve Maminou

Deze zomer ontmoetten we elkaar op het perron in Tielt. Bij de ticketautomaat sprak ik je aan. 'Naar Gent?' Een beetje argwanend vroeg je: 'Ja? Waarom?' 'Dan mag je mee met mij,' zei ik. 'Ik trakteer!'

Mijn uitleg verraste je. Dat ik een Duo Ticket gekocht had, een vervoersbewijs waarmee je met twee passagiers kunt reizen voor de prijs van één. Een mooie actie, waarvan ik tot dan toe geen gebruik had gemaakt. Ik reisde immers altijd alleen.

Maar die middag bedacht ik dat ik niet hoefde te wachten om zo'n ticket aan te schaffen. Dit initiatief was eigenlijk ook een sociale investering: reizigers konden niet alleen kosten delen, maar bovendien nieuwe mensen ontmoeten. Tindergewijs, maar zonder app en swipes ertussen. Of zoals in de rubriek Ontspoord in Iedereen Beroemd, maar dan - en de kans is toch vrij groot - zonder norske taalneuroot als gezelschap.

Ik besloot dus zomaar zo'n ticket te kopen. Wie me zou vergezellen? De eerste de beste die ook naar Gent moest. En dat was jij, Maminou. Dankzij het Duo Ticket waren we voor de duur van de treinreis met elkaar verbonden.

We gingen tegenover elkaar zitten en begonnen te praten. De openingszinnen lagen klaar. Waar kom je vandaan? Waar ga je naartoe? Tijdens dat halve uurtje vertelden we honderduit. Openhartig, zoals je soms alleen met vreemden doet. In de loop van het gesprek bleek dat we allebei een moeilijke tijd achter de rug hadden, maar ontdekten we ook dat we ons altijd konden optrekken aan de kleine schare aan familie en vrienden die ons omringde. Zij waren onze motor, onze trouwe supporters. Veel anders deed er eigenlijk niet toe. En ja, het was natuurlijk toeval dat we beiden net van een familiebijeenkomst terugkeerden.

Pas toen we afscheid namen - we daalden al de trappen van het Gentse station af - wisselden we onze voornamen uit. Meer details gaven we niet prijs, terwijl iets in ons er wél naar verlangde om elkaar opnieuw te ontmoeten, het gesprek verder te zetten, te blijven delen, elkaars supporter te worden, een beetje vriend of familie dus. Maar daar is niets van gekomen. Of tenminste, nog niet.

Ik ben je niet vergeten, Maminou. En daarom schrijf ik je nu. In de eerste plaats hoop ik dat je de sterke band met je eigen kring mag blijven ervaren en vieren, in welke situatie je ook belandt. Maar daarnaast wens ik je ook veel onverwachte ontmoetingen toe. Ze hoeven niet groots te zijn. Kleine sprankels doen het al, een bemoedigend knikje van iemand die je voorlaat aan de kassa, een fris gesprekje met iemand die de weg vraagt, een voorval op straat waardoor je plots met iemand een klik voelt, zodat je telkens opnieuw beseft dat er zoveel is dat ons bindt, dat we niet alleen zijn, dat je naast het netwerk van je trouwe supporters nog zoveel andere draadjes kunt spannen die voor jou en voor iedereen zowel een vangnet als een trampoline vormen.

En ja, laat ons komende zomer weer Duo Tickets delen. Ik wens het jou, en mij, van harte toe.

Heel veel liefs
Sylvie